

Είναι λες και μια κατσαρίδα επεξεργάζεται ένα σχέδιο για να νικήσει το παπούτσι που κατεβαίνει για να τη λιώσει.

Δεν υπάρχει τρόπος να ξέρουμε στα σίγουρα, αλλά δάζω στοίχημα ότι οι Άλλοι ήξεραν για τους ανθρώπινους εξωγήινους που είχαμε φανταστεί. Και δάζω στοίχημα ότι βρήκαν το όλο πράγμα τρομερά αστείο. Θα πρέπει να γέλασαν μέχρι δακρύων. Αν έχουν αίσθηση του χιούμορ... ή δάκρυα. Θα πρέπει να γέλασαν όπως γελάμε εμείς όταν ένα σκυλί κάνει κάτι πολύ χαριτωμένο και ηλίθιο. Ω, αυτοί οι γήινοι! Χαριτωμένα πλασματάκια, αλλά δλάκες! Νομίζουν ότι σκεφτόμαστε σαν κι αυτούς. Δεν είναι αξιολάτρευτοι;

Ξεχάστε τους ιπτάμενους δίσκους, τα μικρά πράσινα ανθρωπάκια και τις γιγάντιες μηχανικές αράχνες που ξερνάνε ακτίνες θανάτου. Ξεχάστε τις επικές μάχες με τα τανκς και τα μαχητικά αεριοθούμενα και την τελική νίκη των ετερόκλητων, ανεκπαιδευτων ανθρώπων επί της γουρλομάτικης ορδής. Κάτι τέτοιο απέχει από την αλήθεια όσο απείχε και ο ετοιμοθάνατος πλανήτης τους από τον γεμάτο ζωή δικό μας.

Η αλήθεια είναι ότι από τη στιγμή που μας βρήκαν την είχαμε δαμμένη.

2

ΜΕΡΙΚΕΣ ΦΟΡΕΣ ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ ότι ίσως είμαι ο τελευταίος άνθρωπος στη Γη.

Πράγμα που σημαίνει ότι ίσως είμαι ο τελευταίος άνθρωπος στο σύμπαν.

Το ξέρω ότι είναι χαζό. Είναι αδύνατον να έχουν σκοτώσει τους πάντες... ακόμη. Όμως ξέρω ότι τελικά θα μπορούσε να συμβεί κι αυτό. Και έπειτα σκέφτομαι ότι αυτό θέλουν να πιστέψω οι Άλλοι.

Θυμάστε τους δεινόσαυρους; Ε, κάπως έτσι.

Λοιπόν, ίσως δεν είμαι το τελευταίο ανθρωπίνο πλάσμα στη Γη, αλλά είμαι ένα από τα τελευταία. Ολομόναχο –και ίσως να μείνω έτσι– μέχρι το 4ο Κύμα να με κατακλύσει και να με στείλει στον αγύριστο.

Αυτή είναι μία από τις νυχτερινές μου σκέψεις. Ξέρετε, αυτές που κάνεις στις τρεις το πρωί και μπορούν να συνοψιστούν στη φράση Ω-Θεέ-μου-την-έχω-πατήσει-για-τα-καλά. Όταν κουλουριάζομαι και γίνομαι μια μικρή μπαλίτσα, τόσο τρομαγμένη, που δεν μπορώ να κλείσω τα μάτια μου, πνιγμένη από έναν φόβο τόσο έντονο, που πρέπει να θυμίσω στον εαυτό μου να πάρει ανάσα, να επιβάλω στην καρδιά μου να συνεχίσει να χτυπάει. Όταν το μυαλό μου με εγκαταλείπει και αρχίζει να κολλάει σαν χαλασμένο σιντί. *Μόνη, μόνη, μόνη, Κάσσι, είσαι μόνη.*

Έτσι με λένε, Κάσσι.

Όχι Κάσσι από το Κασσάντρα. Ούτε από το Κάσσι-ντυ. Κάσσι από το Κασσιόπεια, τον αστερισμό, τη βασίλισσα που είναι δεμένη στην καρέκλα της στον δόρειο ουρανό, η οποία ήταν όμορφη αλλά ματαιόδοξη και την έκανε αστερισμό ο Ποσειδώνας, ο θεός της θάλασσας, για να την τιμωρήσει για την ξιπασιά της. Στα ελληνικά το όνομά της σημαίνει «Αυτή που υπερέχει στα λόγια».

Οι γονείς μου δεν είχαν ιδέα γι' αυτό τον μύθο. Απλώς το συγκεκριμένο όνομα τους φάνηκε ωραίο.

Ακόμα και όταν υπήρχαν άνθρωποι γύρω μου που με

φώναζαν κάπως, κανείς δε με έλεγε Κασσιόπεια. Μόνο ο πατέρας μου, και μόνο όταν με πείραζε, και πάντα με πολύ κακή ιταλική προφορά: *Κασσ-ι-ό-ΠΕΙΕΙ-α*. Μιλάμε ότι με τρέλαινε. Δεν το έδρισκα αστείο ούτε χαριτωμένο, και με έκανε να μισώ το ίδιο μου το όνομα. «Με λένε Κάσσι!» του φώναζα. «Απλώς Κάσσι!» Τώρα θα έδινα τα πάντα για να τον ακούσω να το λέει για άλλη μία φορά.

Όταν έκλεισα τα δώδεκα –τέσσερα χρόνια πριν την Άφιξη–, ο πατέρας μου μου χάρισε στα γενέθλιά μου ένα τηλεσκόπιο. Ένα λιγάκι ψυχρό, καθαρό φθινοπωρινό απόβραδο, το έστησε στην πίσω αυλή και μου έδειξε τον αστερισμό.

«Βλέπεις ότι μοιάζει με w;»

«Γιατί τον ονόμασαν Κασσιόπεια αν έχει σχήμα σαν w;» αποκρίθηκα. «Τι σημαίνει αυτό το w;»

«Λοιπόν... δεν ξέρω αν σημαίνει κάτι» απάντησε με ένα χαμόγελο. Η μαμά πάντα του έλεγε ότι το χαμόγελό του ήταν το καλύτερο πράγμα επάνω του, κι έτσι χαμογελούσε συχνά, ειδικά αφότου άρχισε να κάνει καράφλα. Ξέρετε, για να τραδηξει το βλέμμα των άλλων λίγο πιο κάτω. «Λοιπόν, σημαίνει ό,τι σου αρέσει. *Wonderful!*¹ ή *winsome*² ή *wise*».³

Ακούμπησε το χέρι του στον ώμο μου και κοίταξε με μισόκλειστα μάτια τα πέντε αστέρια που έκαιγαν πάνω από πενήντα έτη φωτός μακριά από το σημείο που στεκόμασταν. Ένιωθα την ανάσα του πάνω στο μάγουλό μου, ζεστή και υγρή μέσα στη δροσερή, ξερή απογευματινή ατμό-

1. Υπέροχος [Σ.τ.μ.]

2. Αξιαγάπητος [Σ.τ.μ.]

3. Σοφός [Σ.τ.μ.]

σφαιρα. Με την ανάσα του τόσο κοντά, τα αστέρια της Κασσιόπειας φάνταζαν πάρα πολύ μακρινά.

Όμως τώρα τα αστέρια μοιάζουν να είναι πολύ πιο κοντά. Πιο κοντά από τα τριακόσια περίπου τρισεκατομμύρια χιλιόμετρα που μας χωρίζουν. Τόσο κοντά, που νομίζω ότι μπορώ να τα αγγίξω, ή να αγγίξουν εκείνα εμένα. Τόσο κοντά μου όσο ήταν κάποτε η ανάσα του.

Αυτό ακούγεται τρελό. Μήπως είμαι τρελή; Μήπως έχασα τα λογικά μου; Μπορείς να πεις κάποιον τρελό μόνο αν υπάρχει κάποιος άλλος που είναι φυσιολογικός. Σαν το καλό και το κακό. Αν όλα ήταν καλά, τότε τίποτε δε θα ήταν καλό.

Οχ. Αυτό ακούγεται... χμμ... τρελό.

Τρέλα: Η νέα φυσιολογική κατάσταση.

Υποθέτω ότι θα μπορούσα να αποκαλέσω τον εαυτό μου τρελό μιας και υπάρχει άλλο ένα άτομο με το οποίο μπορώ να τον συγκρίνω: Με εμένα. Όχι αυτή που είμαι τώρα, αυτή που τουρτουρίζει σε μια σκηνή βαθιά στο δάσος, πολύ φοβισμένη ακόμα και για να θγάλει το κεφάλι της από το σλίπινγκ μπαγκ. Όχι, δεν εννοώ αυτή την Κάσσι. Όχι, μιλάω για την Κάσσι που ήμουν πριν την Άφιξη, προτού οι Άλλοι δάλουν τους εξωγήινους πισινούς τους σε τροχιά. Για τον δωδεκάχρονο εαυτό μου, τότε που το μεγαλύτερο πρόβλημά μου ήταν οι μικροσκοπικές φακίδες στη μύτη, τα κατσαρά μαλλιά για τα οποία δεν μπορούσα να κάνω τίποτα, και το νόστιμο αγοράκι που έβλεπα κάθε μέρα, αλλά εκείνο λίγο πολύ αγνοούσε ότι υπήρχα. Για εκείνη την Κάσσι που είχε αρχίσει να συμδιβάξεται με το επώδυνο γεγονός ότι ήταν απλώς οκέι. Οκέι στην εμφάνιση. Οκέι στο σχολείο. Οκέι σε αθλήματα

όπως το καράτε και το ποδόσφαιρο. Βασικά το μόνο ξεχωριστό πράγμα πάνω της ήταν το αλλόκοτο όνομά της –Κάσσι από το Κασσιόπεια, κάτι που δεν ήξερε κανείς, όμως– και η ικανότητά της να αγγίζει τη μύτη της με την άκρη της γλώσσας της, ένα προσόν που γρήγορα έχασε την αίγλη του, αφού ξεκίνησε να πηγαίνει στο γυμνάσιο.

Για τα στάντα της Κάσσι ίσως είμαι ήδη τρελή.

Και εκείνη είναι σίγουρα τρελή για τα δικά μου. Μερικές φορές βάζω τις φωνές σε αυτή τη δωδεκάχρονη Κάσσι, που κλαψουρίζει για τα μαλλιά της ή το παράξενο όνομά της ή επειδή είναι απλώς οκεί. «Τι είναι αυτά που κάνεις;» φωνάζω. «Δεν ξέρεις τι σε περιμένει;»

Όμως αυτό δεν είναι δίκαιο. Το ζήτημα είναι ότι δεν ήξερε, δεν ήταν δυνατόν να ξέρει, και ότι αυτή ήταν η ευλογία της και ο λόγος για τον οποίο μου λείπει τόσο, περισσότερο από οποιονδήποτε, για να είμαι ειλικρινής. Όταν κλαίω –όταν επιτρέπω στον εαυτό μου να κλάψει–, κλαίω γι' αυτήν. Δεν κλαίω για τον εαυτό μου. Κλαίω για την Κάσσι που έχει χαθεί.

Και αναρωτιέμαι τι θα σκεφτόταν για μένα αυτή η Κάσσι.

Τι θα σκεφτόταν για την Κάσσι που σκοτώνει.

3

ΔΕ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ να είναι πολύ μεγαλύτερος από μένα. Δεκαοκτώ. Ίσως δεκαεννέα. Αλλά, διάβολε, θα μπορούσε κάλλιστα να είναι και επτακοσίων δεκαεννέα. Πέντε μήνες δρίσκομαι σ' αυτή τη φάση και ακόμα δεν είμαι

